

Ніжинський державний університет імені М. Гоголя

Найкращі замки України

Підготувала
студентка
5 курсу групи 51-
ГТ
Куценко Ксенія

Ніжин, 2015 рік

План:

1. Кам'янець-Подільська фортеця,
2. Хотинська фортеця;
3. Луцький Верхній замок;
4. Олеський замок;

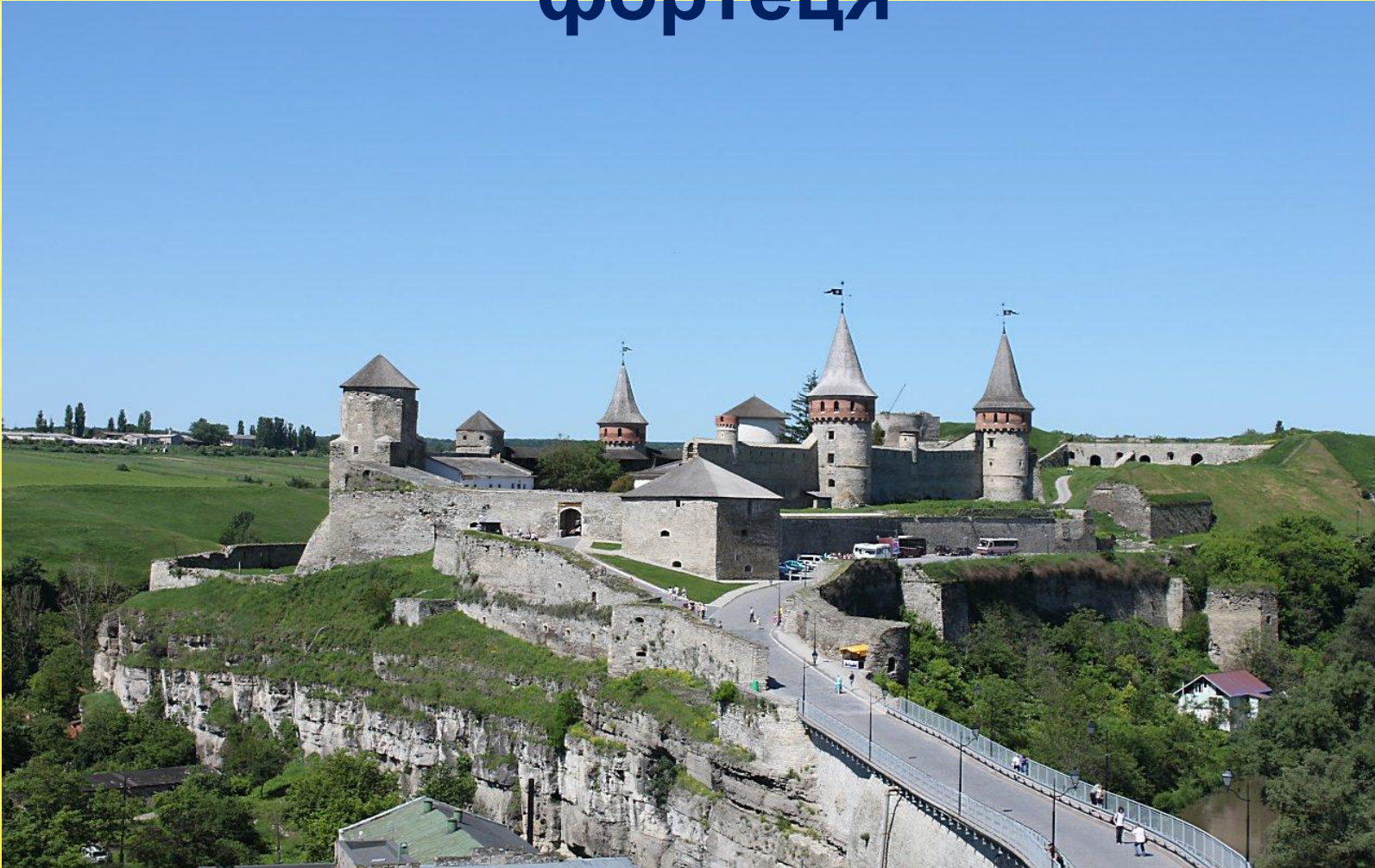
5. Аккерманська (Білгород-Дністровська) фортеця
6. Митрополичий палац
7. Маріїнський

па.

Кам'янець-Подільська фортеця

Кам'янець Подільський – місто, що зберегло дух середньовіччя. Своєрідність та унікальність його полягають у гармонійному поєднанні ландшафту і містобудівної структури середньовічного міста, в якому військові інженери, використовуючи чудові природні властивості, створили фортифікаційну систему, що не має аналогів у Європі...

До творення неповторного архітектурного вигляду Кам'янець-Подільського у різні періоди його історії доклали майстерності архітектори й скульптори з Італії, Нідерландів, Вірменії, Польщі, Франції, Туреччини та ін. Сьогодні чимало туристів захоплюються вдалим поєднанням міцних оборонних мурів міста, Старого замку (XII–XVIII ст.) та високих стрімких скель каньйону річки Смотрич.

До складу Кам'янецької фортеці входять одинадцять башт, кожна з яких має свою назву й історію. Так, найвища башта названа Папською тому, що була збудована на кошти, надіслані Папою Римським Юлієм II. Ще її називають Кармелюковою, бо в ній тричі був ув'язнений український народний герой Устим Кармелюк.

У Чорній (кутовій) башті знаходиться криниця завглибшки 40 м і діаметром 5 м, видовбана у скелі. У підземеллях Замкового комплексу відкрито експозиції, що відтворюють сторінки його історії. До нашого часу збереглася система ходів і казематів.

Сьогодні, можна стати учасником нічної театралізованої екскурсії Старою фортецею. Відвідувачі фортеці мають змогу поїздити верхи на конях, постріляти з арбалетів та луків, власноруч викарбувати пам'ятну монету.

Хотинська фортеця

Хотинська фортеця – свідок численних війн та баталій. Протягом століть вона була центром розвитку ремесел і торгівлі, культури та економіки.

Розташований на основних транспортних магістралях, Хотин завжди привертав увагу завойовників. З метою захисту від них була споруджена фортеця, яка пережила століття і бачила під своїми мурами полчища воїнів Османської імперії, повстанців Мухи, народних месників Дитинки, вояків Дмитра Вишневецького (Байди), Петра Дорошенка.

Під час Визвольної війни українського народу проти польської шляхти у Хотин двічі вступали війська Богдана Хмельницького. Відома Хотинська фортеця і подіями Хотинської війни, яка проходила під стінами фортеці у вересні – на початку жовтня 1621 р. Ця війна прославила запорозьких козаків та їхнього гетьмана Петра Конашевича-Сагайдачного і стала переломним моментом в історії Османської імперії.

Упродовж XVII ст. Хотин переходив з рук до рук, ним володіли і польські королі, і турецькі феодали, не раз місто визволяли запорозькі козаки. Під час Визвольної війни у Хотині перебували війська Богдана Хмельницького (1650–1653 рр.). Тільки на початку XVIII ст. туркам вдалося остаточно закріпитися в Хотині і в фортеці.

Після реконструкції 1712–1718 рр. (за участю французьких інженерів) вона стала наймогутнішим вузлом османської оборони на сході Європи. І хоча в XVIII–XIX ст. фортеця поступово втрачає своє оборонне значення, та під її мурами продовжували кипіти битви.

У 1826 р. місту Хотину був наданий герб: в золотому полі срібна фортеця з трьома баштами; на двох крайніх вміщено по бунчуку, а на середній – півмісяць на держаку; над ним хрест:навхрест – дві шаблі лезами вниз, над ними – срібний хрест на ознаку взяття Турецької фортеці.

У Хотинській фортеці проводилися зйомки багатьох художніх фільмів, серед яких «Гадюка», «Захар Беркут», «Балада про доблесного лицаря Айвенго», «Три мушкетери», «Стріли Робін Гуда». Серед недавніх – екранізація твору відомого українського письменника Юрія Мушкетика «Яса» та зйомки кінострічки «Запорозька Січ» за повістю Миколи Гоголя «Тарас Бульба».

Луцький Верхній замок

Луцький Верхній замок - є центральною спорудою Луцького державного історико-культурного заповідника «Старе місто». Зведений останнім великим князем Галицько-Волинського князівства Дмитром Любартом. У 1340–1383 рр. замок слугував його резиденцією.

Протягом століть Луцький Верхній замок залишався могутньою фортецею, адміністративною, політичною і духовною столицею краю. У ньому діяв крайовий уряд, збиралися сейми і станові суди волинської шляхти. Знаменита замкова канцелярія створила і зберегла для України понад мільйон документів з її історії. Свого часу в ній працював і майбутній гетьман України Іван Виговський.

Сьогоднішній архітектурний комплекс Луцького Верхнього замку включає в себе В'їзну, Владичу та Стирову башти, сполучені мурами; будинок шляхетських судів XVIII ст.; повітову скарбницю поч. XIX ст.,

а також залишки соборної церкви Іоанна Богослова XII ст. та князівського палацу XIV–XVI ст. У приміщенні повітової скарбниці функціонує Музей книги; у будинку шляхетських судів – Художній музей; у В'їзній вежі облаштовано експозиції кераміки, виробів з металу, меблів.

У Владичій вежі можна оглянути арсенал і єдиний в Україні Музей дзвонів. Стирова башта використовувалася під архів замкової канцелярії, а у її підвальному поверсі була в'язниця. У Верхньому замку існує туристичний маршрут, який знайомить із підземеллями замку Любарта, він є не лише денним, а й нічним. За брамою В'їзної вежі чекають (якщо екскурсія відбувається вночі) лицарі зі смолоскипами, дійство супроводжує середньовічна музика.

Олеський замок

Олеський замок є, можливо, найвідомішим замком Львівщини, відродженим з цілковитої руїни. Понад шість століть стоїть він на високому пагорбі і є свідком та учасником багатьох подій, що навечно увійшли в історію...

Вперше Олеський замок згадується в письмових джерелах, датованих 1327 роком. Розташування замку на кордоні Литви і Польщі зумовило постійну боротьбу за нього та часті зміни власників. У XV–XVI ст. Олеський замок кілька разів ставав жертвою руйнівних набігів татар. У другій половині XV століття замок перестав бути оборонною спорудою і перетворився у резиденцію магнатських родів: Даниловичів, згодом Собеських, Жувуських.

У своїй подальшій історії замок багато разів потерпав від руйнацій: декілька пожеж і сильний землетрус 1838 р. спричинили руйнування мурів замку. Не менше пошкодили його і самі власники – після того, як в одній з кімнат знайшли замурований скарб, почалися гарячкові пошуки інших коштовностей: розбивалися стіни з розписами, руйнувалися каміни, знімалися підлоги.

На кінець XIX ст. Олеський замок перетворився практично на руїну. За зібрані в 1882 р. львів'янами кошти замок викупили, і він перейшов у власність держави. До 1939 р. замок використовувався як сільськогосподарська жіноча школа. Коли Галичина була приєднана до СРСР, у замку організували табір польських військовополонених, у роки Другої світової війни тут розміщувалися військові склади

Лише з 70-х років минулого століття розпочалося активне відновлення Олеського замку. Нині це відділ Львівської галереї мистецтв. У музеї представлено: галицько-волинський іконописний живопис XV–XVIII ст., український портретний живопис XVI–XVIII ст., європейське малярство XVII–XVIII ст., львівську скульптурну школу XV–XVIII ст., різноманітні європейські інтер'єри, а також унікальна колекція творів одного з найталановитіших європейських скульпторів XVIII століття – Йогана Георга Пінзеля.

Аккерманська (Білгород-Дністровська) фортеця

Аккерманська фортеця – одна з наймогутніших та найцікавіших фортець Півдня. Її прекрасно збережені мури, що височіють над темними водами лиману, і нині вражають своєю величиною та неприступністю... Фортеця стоїть на скелястому березі Дністровського лиману на місці Тіри - давньогрецького поліса V – IV ст. до н. е.

Укріплення, що формувалося протягом XIV – XV ст, належить до баштово-стінового типу. Воно складається з чотирьох частин: цитаделі або генуезького замку, північного, південного і портового дворів. Найбільш давньою є цитадель, споруджена в другій половині XIII - першій половині XIV ст.

У плані це чотирикутник з чотирма наріжними круглими баштами. На замковому подвір'ї розташовувалися пристінні житлові корпуси та каплиця. Могутні оборонні мури завтовшки 3-5 м і заввишки близько 15 м завершувалися зубцями-мерлонами.

В баштах збереглися щілиноподібні бійниці. Кожна башта мала підвальні приміщення, де зберігалися боєприпаси, а верхні яруси використовувалися за певним функціональним призначенням.

Так, у південно-західній частині розміщувалася в'язниця, у північно-західній – скарбниця, а південно-східна була комендантською. Саме в ній 1789 р. комендант турецького гарнізону передав ключі від фортеці М. Кутузову.

До нашого часу в основному збереглися оборонні мури та башти, що визначають історично сформовану планувально-просторову структуру фортеці. З початку ХХ ст. тут ведуться реставраційні роботи, що дало можливість активно використовувати історико-архітектурний комплекс із культурно-туристичною метою.

Серед численних башт, що збереглися, особливу зацікавленість викликають башти Овідія та Пушкіна. Під час перебування в Одесі О. Пушкін у грудні 1821 р. побував в укріпленні, і саме там народився задум створення послання "К Овидию».

У різний час фортецю відвідали й інші відомі особистості: Леся Українка, Максим Горький, Адам Міцкевич, Іван Нечуй-Левицький.

Акерманська фортеця є унікальною пам'яткою оборонної архітектури XIII—XV ст., цінним об'єктом наукових досліджень і культурно-туристичного використання.

Митрополичий палац

Найвизначніший шедевр архітектури Західної України – колишня резиденція буковинських митрополитів, знаходиться в місті Чернівці...

Колишня резиденція митрополитів Буковини і Далмації була збудована за проектом відомого чеського архітектора Йозефа Главки у 1862-1882 рр. Споруда створена у мавритансько-візантійському стилі. Комплекс палаців резиденції складається з трьох монументальних споруд-корпусів: головного, духовної семінарії разом із церквою Трьох Святителів, пресвітерія.

У головному корпусі знаходився осідок митрополита з просторими апартаментами, де він працював і відпочивав, та розкішними залами, у яких він влаштовував аудієнцію для високих гостей. У куті лівого крила корпусу розмістилася домашня церква владики – каплиця Івана Сучавського, з якої власно і розпочалося будівництво всієї Резиденції.

Серед приміщень головного корпусу своє красою і величчю вражає Синодальна зала, одна з найгарніших в Європі. Вона була оздоблена мармуром і обставлена бічними галереями колон, на які спиралася декорована орнаментикою дерев'яна стеля. Враження неземної величі посилювали й коридори з мармуровою мозаїкою на підлозі та розмальованими стелями у формі куполів.

На жаль, у 1944 р. Синодальна зала була пошкоджена пожежею. У вогнищі постраждали не лише інтер'єри, але й синодальна бібліотека, що містила унікальні стародруки та архіви.

Однак пожежа не знищила Залу засідань Священного синоду. Її інтер'єр зберігся у первісному вигляді. Стіни Червоної зали оздоблені китайським шовком, дерев'яна стеля декорована орнаментом, а підлога встелена паркетом з червоного бука, дуба та зеленої липи. На одній зі стін висять величезні венеціанські дзеркала. Створені за старовинною технологією вони нараховують аж п'ять шарів срібла. . Дах історичної будівлі пресвітерія, як і всієї Резиденції, вкритий орнаментованою черепицею на зразок буковинських народних візерунків. Посередині корпусу над головним входом височіє вежа з годинником та куполом, який по колу оздоблений зірками Давида.

Зараз у приміщенні колишньої резиденції знаходиться головний корпус Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича.

Маріїнський палац

Саме Маріїнський палац, який ще називають Президентським палацом, представляє Україну на міжнародному рівні як державна резиденція. Зазвичай саме тут проходять урочисті події загальнодержавного рівня, зустрічі з іноземними гостями, урочисті прийоми тощо...

Палац збудовано в 1744 році на замовлення імператриці Єлизавети за проектом архітектора Бартоломео Растреллі. Маріїнський палац – яскравий приклад стилю бароко: виразні об'єми, багата пластика фасадів. Під керівництвом учня Растреллі – російського зодчого Івана Мічурина будівництво палацу остаточно було завершено у 1752 році.

Впродовж своєї історії Маріїнський палац неодноразово реконструювався. Значнішу реконструкцію провели у 1868-1870 року. Під час відновлення палацу надбудували кам'яний поверх та оздобили фасад новими деталями, оновили інтер'єри в стилі класицизму з елементами бароко та ренесансу.

У 1945-1949 роках палац відбудували під керівництвом українського архітектора Павла Альошина. При цьому фасади палацу не зазнали істотних змін, а внутрішні приміщення були пристосовані для потреб урядових та громадських організацій.

До недавнього часу історична споруда Маріїнського палацу презентувала Україну як державна резиденція (Президентський палац). Тут проводились офіційні прийоми та саміти, церемонії вручення нагород, вірчих грамот Послами іноземних держав, зустрічі іноземних делегацій на найвищому рівні. Нині палац на реставрації.